

Učiteľ a žiak

Na svojej ceste životom sa chceme učiť. Veľa učiť, meniť sa k lepšiemu, duchovne rásť, vyvíjať sa. Aby náš život nebol zbytočný, premrhaný, aby nám len tak nepretiekol medzi prsty. Keď človek cíti, že sa zdokonaľuje vo svojom zmýšľaní, ktoré sa odzrkadľuje v jeho praktickom živote, jeho život je naplnený. Vie, že dokáže byť v každej situácii pokojný, nad vecou, má odstup, reaguje múdro, láskyplne, s porozumením, súciteľne. Aby sa dopracoval do takéhoto stavu svojho bytia, je potrebná životná cesta naplnená neustálym učením a učivom. A samozrejme aj skúškami, ktoré preveria jeho nadobudnuté vedomosti. Kým človek zmúdreje, skúšky života nesie ťažko, nevie si ich ešte dať do súvislosti so svojim učením, ale postupne s múdrosťou prichádza aj poznanie. Ťažkosti, upozornenia, či choroby už dokáže vnímať z iného uhla pohľadu. V šťastných aj v tých menej šťastných chvíľach vidí svoje napredovanie, svoj duchovný vývoj, svoje zdokonaľovanie. Za všetko dokáže poďakovať, či ako hovorí múdry: ďakujem, že môžem ďakovať.

Každý človek je učiteľom a zároveň aj žiakom. Je to kruh, nemá začiatok ani koniec.

Všetci sme učiteľmi. Učiteľom je malé dieťa, keď učí byť mamu trpezlivou, otca starostlivým, babku krajčírkou, dedka stolárom. Učí nás mať úsmev na tvári, radosť v srdci, ochotu pomôcť, dôverovať, veriť. Mnoho vecí, ktoré sme nevedeli, sa s príchodom dieťaťa učíme. V každom veku, v každej úlohe, ktorú nám život prinesie. Keď dospejeme, naše učiteľstvo pokračuje. Hoci si to ani neuvedomujeme, aj život, ktorý žijeme, je učivom pre iného. Sme príkladom. Či dobrým, zlým, alebo odstrašujúcim, ale príkladom. Pre naše deti, rodinu, kolegov, priateľov, nepriateľov, pre každého s ktorým prideme do styku. Náš vlastný život nie je len náš, ale je životom všetkých. Je studňou pre všetkých, ktorí k nám prichádzajú. Ponúkajme iba dobrú, priezračnú a zdravú vodu plnú života.

Ak sa vedome vzdelávame a nadobúdame vedomosti, rozdávať ich a šíriť ich ďalej. Nečakajme, kým sa všetko naučíme, kým nadobudneme pocit učenia. Lebo naučení dostatočne nebudeme nikdy. Vždy ešte bude toho veľa pred nami, čomu sa treba priúčať. Samotný život nás posúva do učenia, s odžitým sa môžeme učiť alebo konfrontovať naučené. Buďme učiteľmi. Ale nie radcami. Radu môžeme dávať iba tým, ktorí si ju vyžadujú. Ak vychádza iniciatíva od nás, naše rady sa mihnajú účinkom. Ak niekto nežiada o radu, nepotrebuje ju. A preto ju ani neprijíma. Netrápme sa, že žije tak alebo onak, že by sme mu vedeli poradiť, ako žiť lepšie, krajšie, zdravšie, zmysluplnejšie. On žije ako vie, a inak žiť nechce. Prečo chceš aby žil podľa Teba? Keby chcel, hľadal by, túžil by, nechal by si poradiť.

Ak som v úlohe učiteľa, priateľa, či radcu, dávam veľký pozor na obsah svojich slov. Slová, ktoré sa mi tisnú na jazyk nie sú určené iba pre človeka stojaceho oproti mne, ale sú to slová a myšlienky, ktoré patria v prvom rade mne samotnému. Tieto myšlienky vznikli v mojej hlave, pretože moja duša chce, aby bola počutá. Aby som počul a vykonal, čo je pre môj duševný a duchovný vývoj potrebné. Svojim životom som doteraz dostatočne nevnímal potreby, upozornenia a signály svojej duše, preto situácia a priateľ prišli do môjho života preto, aby som radil. Keď sa zamyslím nad sebou (väčšinou až dodatočne, po určitom čase, keď sa k mnohému vraciam) zisťujem, že mojimi radami inému sa mám riadiť predovšetkým ja. V súčasnej dobe e-mailov, sms správ a inej elektronickej pošty je ľahké vracieť sa k rozhovorom. S odstupom času zisťujem, že radím sám sebe, že sa týmito radami mám riadiť a vlastne som sám sebe učiteľom i žiakom zároveň.

Mnohí liečitelia hovoria, že každý človek, ktorý im vchádza do života, prináša informáciu, čo si samotný liečiteľ má ešte v svojej duši vyriešiť. Liečiteľ lieči nielen pacienta, ale zároveň lieči aj seba, svoju dušu, svoje emócie. Pacient so svojim problémom prináša aj duchovnú príčinu onemocnenia a tá je pre liečiteľa informáciou pre jeho vlastný duchovný rast a zdokonaľovanie sa. Tak by sme mali činiť všetci. Rozumieť životu, hľadať pravdu, múdro a s láskou pristupovať ku všetkým a ku všetkému. Výsledkom takéhoto vzájomného učenia je pokoj, radosť, šťastie, zdravie, sila, sviežosť, či mladistvosť každého človeka.

Po celý život sme žiakmi, každá situácia v ktorej sa nachádzame je naším učivom v škole života. Každý človek je našim učiteľom, či je to múdry otec, alebo nesympatický kolega. Lebo od obidvoch sa učíme. Učiť sa od otca je nám prirodzené, učiť sa od ľudí, ktorí nám nie sú sympatické, ktorých neznášame, je ťažšie. Náš „nepriateľ“ nám ukazuje naše vlastné negatívne vlastnosti, učí nás všímať si ich, spracovávať a nakoniec rozpúšťať. O tom sú k dispozícii viaceré techniky rozšírené po celom svete, ktoré sa vekmi zdokonaľovali a dostali sa k nám, do našich čias. Lebo my ľudia ich neustále potrebujeme.

Na záver krátka „rozmyšľanka“ o dávnej rozprávke, či múdrosti.

Rozprávku o troch grošoch poznáme: človek z jedného groša žije, jeden požičiava deťom a jeden vracia rodičom.

V duchovnej rovine človek, ktorý prijíma životné učivo, hľadá pravdu, duchovne rastie a vyvíja sa, žije krásny život v láske, radosti a hojnosti. Nadobudol toľko životného učiva a múdrosti, že môže z neho rozdávať. A tak časť vedomostí odovzdáva svojim deťom. Učí ich všetkému, čo

získal. Jeho deti dostávajú životnú múdrosť oveľa skôr ako rodičia a môžu sa oveľa skôr vo svojom živote uberať správnym smerom. Každá generácia, ktorá prichádza po nás bude múdrejšia, lepšia, zdravšia, silnejšia.

Tým že sa duchovne vzdelávame, zároveň vraciame svojim rodičom. Dokážeme múdro reagovať na vzniknuté situácie, vieme byť ústretivejší, láskavejší, máme viac pochopenia, viac ochoty pomôcť starým a chorým. Naše myslenie chápe život vo všetkých jeho súvislostiach, môžeme rozdávať pokoj, energiu, lásku.

Môžeme ísť ešte ďalej, k našim zosnulým. Smrťou sa nič nekončí, život pokračuje. Všetko čo a ako zmýšľame o živote na zemi, zmýšľame aj o inom, pre nás neznámom svete duší, boha, anjelov. Svoje vedomosti, pochopenia a odpustenia adresované našim zosnulým stierajú staré viny a hriechy, a uľahčujú život na „druhej strane“. Odpúšťaním a rozpúšťaním starých hriechov vraciame požičané a zároveň si vnášame do súčasného života tie pravé hodnoty.

Ak máme myšlienky, ktoré upriamujú pozornosť na nášho zosnulého, neodmietajme ich. Cez rôzne pripomenutia sa nám chce v mysli zviditeľniť. Chce upriamiť našu pozornosť na svoje dobré duchovné stránky počas pozemského života, alebo chce, aby sme sa vyvarovali tých zlých. Aby sme nerobili chyby, ktoré robil on, a tak si od seba odháňali šťastie, radosť, zdravie či pokoj. Aj tí, čo už odišli, sú naši učitelia, nebojme sa občas vracať do minulých čias, miest, k fotografiám, listom, korešpondencii. Neodháňajme spomienky pre našu vlastnú ľútosť, slzy, smútok, vážme si okamihy, ktoré sa nám ponúkajú, ďakujme za všetko, čo nám život vo svojej rôznorodosti prináša.

Katka Partlová